

Cuprins

Cartea întâi	5
Cartea a doua	15
Cartea a treia	68
Cartea a patra	101
Cartea a cincea	145
Cartea a șasea	175

Junichiro Tanizaki

Istoria secretă a seniorului din Musashi

Traducere din limba japoneză și note
de Magdalena Ciubăncan

POLIROM
2019

— E ceva legat de scrisoarea aceasta, i-a spus el, ridicând-o ca ea să o poată vedea. Nu aveți a vă teme de mine. Rogu-vă, îngăduiți-mi să mă arăt!

Planul său a avut efectul așteptat. Doamna Kikyō i-a răspuns încet:

— Poți urca.

Cum puțul fusese folosit de multe ori înainte pentru așa ceva, avea pe pereți locuri săpate pentru a-ți sprijini picioarele, putând astfel să urci în încăpere fără prea mare efort. Terukatsu a reușit astfel să se arate în fața ei fără să se murdărească și fără să-i știrbească nici ei onoarea. Leșind prin rama lăcuită în negru, i s-a prosternat dinainte. Scena părea desprinsă din piesa de teatru *kabuki O mie de cireși*, unde vulpea, deghizată în Tadanobu, apare dintr-un coridor și se închină în fața doamnei Shizuka. De fapt, chiar dacă era vorba de o toaletă, spațiul din încăperea împrejmuită de ziduri și uși duble din lemn era destul de mare să-i permită doamnei, care, înfocată în toate acele chimonouri din mătase, părea o imensă floare, să se miște în voie. Podeaua era acoperită în întregime cu rogojini *tatami* și te ducea cu gândul la acele întinderi tăcute pe care te aștepți să le găsești într-un palat. Cuprins de admirație, Terukatsu și-a apăsat fruntea pe rogojină. Parfumul suav al bețișoarelor tămâiate ce se simțea în aer l-a copleșit de-a binelea, făcându-l să-și tragă bărbia în piept și mai tare. Chimonourile doamnei păreau impregnate de mirosul unui parfum, căci în aer se simțea o mireasmă. Deși el

n-o putea vedea, lângă capul lui era o mică ferestruică pe pervazul căreia era așezat un vas din ceramică verzuie pentru arderea bețișoarelor parfumate.

— Cine ești?

— Sunt Terukatsu, ocrotitor al provinciei Kawachi, fiul cel mare al lui Terukuni Kiryū, senior al ținutului Musashi.

Când el a rostit aceste cuvinte, mătasea groasă a chimonourilor ei, ale căror poale se răsfireau în formă de evantai, înfoindu-se în pliuri largi la doi-trei *shaku* de chipul lui, a foșnit scurt, căci ea s-a tras un pas înapoi de mirare.

— Spui că ești Terukatsu?

— Da, doamnă.

— Ridică-ți chipul!

Tânărul samurai și-a ridicat capul cu respect și a privit-o pentru prima oară pe femeia după care tânjea de atâta timp. Chiar și să nu se fi aflat în postura în care era Terukatsu, nimeni nu avea voie să se zgâiască la o persoană de rang înalt, și cu atât mai puțin a putut s-o facă acest tânăr fără experiență când s-a văzut față în față cu femeia pe care o adora de la distanță. Razele soarelui nu ajungeau niciodată în camerele întunecate din partea cea mai ascunsă a palatului, iar singura lumină palidă din încăperea toaletei era cea a după-amiezii de toamnă trecând prin ferestruica din hârtie. Chipul ei, văzut cu greu prin penumbra apusului, era probabil la fel de obscur precum iluziile pe care și le zugrăvise

el în minte, dar această față neclară și străvezie era singurul izvor de la care putea pleca pentru a-și imagina ce femeie grațioasă și rafinată trebuie să fie doamna Kikyō. Tot ce putea distinge el limpede, strălucind în întuneric, erau motivele brodate cu fir și foiță de aur pe chimonourile ei. Văzând că ea își ține prevăzătoare mâna încleștată pe mânerul pumnalului, și-a plecat din nou cu respect capul.

— Ești chiar el, Terukatsu..., a rostit ea, pe jumătate ca pentru sine.

Terukatsu nu o mai văzuse niciodată, dar ea îl văzuse adesea. Femeile de rang înalt erau purtate în palanchine sau se acopereau din cap până în picioare când ieșeau, iar când erau înăuntru se ascundeau întotdeauna în spatele perdelelor sau storurilor de bambus. Așa nu trebuiau să-și facă griji că ar putea fi văzute de slujitori, dar puteau să se uite în voie la ei. Astfel, fără îndoială că și doamna Kikyō – la banchetele închinare anotimpurilor, la spectacolele de teatru, la cele de muzică și dansuri sau la alte asemenea evenimente – trebuie să fi remarcat, printre șirurile de samurai, ținuta și înfățișarea promițătorului tânăr despre care însoțitoarele ei probabil că i-au spus „Acesta este Terukatsu, cel vestit pentru curajul său”, în timp ce ea îl privea prin storurile de bambus. Deși Terukatsu se aștepta oarecum să o audă spunând așa ceva, s-a simțit onorat de cuvintele ei. Înțelegând că ea îl știa, pieptul i s-a umplut și mai mult

de bucurie și de recunoștință, acum că se întâlneau prima oară.

— Sunt umilul vostru servitor și am venit aici ca aliat.

Simțindu-i întrebarea nerostită, se grăbise să-i câștige în primul rând încrederea, apoi a continuat pe un ton plin de pasiune:

— Aliat... sunt aliatul domniei voastre. Cu umilință vă rog, îngăduiți-mi să duc eu la bun sfârșit ce scrie în această scrisoare, sarcina lui Matoba Zusho.

Când el a pomenit numele lui Matoba Zusho, pe buzele ei a tremurat un „Ah”, dar și-a regăsit calmul imediat.

— Arată-mi scrisoarea, i-a cerut ea blând.

Terukatsu i-a oferit-o ca și cum i-ar fi prezentat o petiție oficială. Îndreptând-o spre lumina palidă ce venea dinspre ferestruică, doamna Kikyō a examinat-o câteva clipe, apoi a ascuns-o la piept.

— De unde o ai?

— Eu sunt cel care l-a ucis pe Matoba Zusho în toamna anului trecut, în bătălia de la Castelul Tsukigata. Am crezut că vrea să-mi omoare stăpânul. După ce i-am luat capul, l-am căutat și am găsit scrisoarea împreună cu un mic altar. Ceilalți erau cu toții prinși în luptă și nimeni altcineva nu știe despre asta.

— Și de ce..., și-a înghițit ea cuvintele privindu-l îndelung pe Terukatsu fără să știe încă ce să creadă.

Ar fi fost un adversar redutabil, dar iată-l aici, târându-se la picioarele ei și implorând: „Îngăduiți-mi să fiu aliatul domniei voastre“. Lucrurile nu puteau lua o întorsătură mai bună pentru ea, dar nu înțelegea ce-l motiva pe el să-și lase la o parte datoria față de clanul Tsukuma și să-i devină credincios ei, cu care nu avea nici un fel de legătură. Și, cu toate acestea, simțea că nu poate să-i pună la îndoială buna credință, căci mesajul secret nu fusese divulgat până acum. Erau vremuri în care oamenii recurgeau la tot felul de șiretlicuri ca să te prindă în capcană, iar ea nu era nepregătită, însă dacă el ar fi avut intenția de a-i deconspira nelegiuirea, de ce să fi fost atât de nechibzuit și să-i fi înapoiat această dovadă hotărâtoare? O lăsase să facă ce voia cu scrisoarea și părea copleșit de admirație. Pe orice parte ai fi întors-o, aceasta nu era atitudinea cuiva care să uneltească împotriva ei.

— Fiți bună și uitați-vă la asta!

Dându-și seama că doamna Kikyō nu era dispusă să lase garda jos atât de ușor, Terukatsu a scos de la piept un pachetel învelit în brocart și l-a ridicat respectuos până la nivelul capului.

— Este altarul lui Kannon. Zusho îl purta alături de scrisoare sub armură. De atunci l-am purtat și eu mereu, ca semn că voi duce mai departe voia lui Zusho atât cât pot de bine.

Cuprins de entuziasm, Terukatsu desfăcuse pachetul și era gata să scoată altarul.

— Stai! i-a spus ea, muștrându-l din priviri și făcându-i semn cu mâna să nu comită un sacrilegiu, căci locul în care se aflau era unul murdar.

Cu toate acestea, probabil că a fost mișcată de ardoarea din gesturile lui.

— Și de ce vrei să-mi fii aliat? l-a întrebat cu un glas în care severitatea se împletea cu blândețea.

— Domnia voastră, mai am încă ceva să vă dau.

Fără să-i răspundă la întrebare, a căutat din nou la pieptul chimonoului, scoțând un săculeț brodat cu aur și care conținea un borcănaș. I l-a întins politicoș doamnei.

— În acest săculeț se află o amintire de la tatăl dumneavoastră, seniorul Masataka. Vă rog s-o primiți.

— Ce? O amintire de la tatăl meu? l-a întrebat ea, de parcă nu-i venea să-și creadă urechilor.

— Așa este, i-a răspuns Terukatsu, ținând săculețul cu ambele mâini și plecându-și adânc capul. Din păcate, de pe corpul seniorului Masataka lipsea ceva prețios.

— Și-mi spui că acel lucru e aici, în săculețul acesta?

— Da.

Stând în fața lui Terukatsu îmbrăcată în chimonouri de trei ori mai voluminoase decât ale lui, doamna Kikyō s-a legănat grațios, ca un bujor care se ofilește și cade, și dintr-odată s-a auzit fâșăitul mătășii ca vuietul vântului printre pinii din vârful muntelui. Auzind răspunsul lui Terukatsu, căzuse în genunchi cu mâinile împreunate respectuos înaintea obiectului pe care îl ținea el.